

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/150/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214613
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5712214613.2

Uznesenie

Krajský súd v Žilina, ako súd odvolací, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou: Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava 1, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika v zastúpení Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Martin č. k. 15C/228/2012-71 zo dňa 20. 6. 2013, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu vo výroku II., ktorým konanie zastavil a vo výroku III., ktorým žalovanému náhradu trov konania nepriznáva, **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Vo zvyšnej časti zostáva uznesenie Okresného súdu Martin č. k. 15C/228/2012-71 zo dňa 20. 6. 2013 **n e d o t k n u t é**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením okresný súd konanie zastavil (výrok II.) a o náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovanému tieto nepriznal (výrok III.). Výrokom I. okresný súd návrh na spojenie všetkých vecí, ktoré podal žalobca do súdneho oddelenia 15C o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy proti žalovanému do jedného konania, alternatívne do štyroch konaní podľa druhu namietaného pochybenia okresného súdu, zamietol. Súd mal za to, že v danom štádiu konania, keď nie sú splnené ani podmienky konania a vzhľadom na skutočnosť, že niektoré žalované nároky sa nachádzajú aj v iných konaniach a týkajú sa rovnakých žalovaných a sú zapísané do iných súdnych oddelení, spojenie všetkých vecí do jedného konania 15C, resp. do štyroch konaní, by spôsobilo zmätočnosť v súvislosti s podanými žalobami.

Ďalej okresný súd dôvodil tým, že nevyhnutným predpokladom, aby žalobca mohol byť v konaní pred súdom úspešný, je potrebné, aby jeho nárok bol predbežne prerokovaný podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákona č. 514/2003 Z. z.“) a predbežné prerokovanie nároku predstavuje aj podmienku konania o nároku na náhradu škody podľa predmetného zákona v konaní pred súdom. Prvostupňový súd sa pokúsil tento nedostatok podmienky odstrániť výzvami adresovanými žalobcovi. Na základe výziev súdu doložil žalobca do konania len nejaký zoznam návrhov, ktoré mali podané na predbežné prerokovanie nároku žalovaného, aj keď tento bol opatrený odtlačkom podacej pečiatky žalovaného. Okresný súd konštatoval, že z uvedeného nie je možné vyvodiť záver, že každá jednotlivá vec uvedená v zozname bola skutočne žalovanému na predbežné prerokovanie nároku predložená. Podateľňa totiž opatrí odtlačkom pečiatky každé podanie, ktoré bolo na príslušnom orgáne urobené, teda napr. aj nejaký zoznam. Zároveň súd poukázal na to, že pokiaľ žalobca uviedol, že je pripravený poskytnúť žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v konkrétnej veci v elektronickej forme, doposiaľ tak neurobil. Ďalej prvostupňový súd konštatoval, že ide o sporové konanie, kde dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu, a to platí aj vo vzťahu k splneniu osobitnej podmienky konania

spočívajúcej v predbežnom prerokovaní nároku Ministerstvom spravodlivosti SR. Vyplýva to podľa súdu aj z vyjadrenia žalovaného, ktorý vo svojom podaní uviedol, že dôkazné bremeno preukázania predbežného prerokovania nároku je na strane žalobcu, nemôže zaťažovať žalovaného, ktorý teda nemôže jednoznačne potvrdiť, že jednotlivé uplatnené nároky boli aj predmetom doručených žiadostí o predbežné prerokovanie.

Podľa prvostupňového súdu nebolo možné vzhľadom na nedostatok podmienky konania spočívajúci v tom, že žalobca súdu nepreukázal predbežné prerokovanie jeho nároku podľa § 15 vyššie citovaného zákona. Z tohto dôvodu postupoval podľa § 104 ods. 2 O. s. p. a konanie zastavil. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 146 ods. 2 prvá veta O. s. p., nakoľko žalobca zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, a preto by mal nahradiť žalovanému trovy konania. Žalovaný si trovy konania neuplatnil, preto mu ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Prvostupňovému súdu vytýkal, že vec nesprávne právne posúdil, nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, svojím postupom mu odňal možnosť na konanie pred súdom a napokon to, že rozhodoval vylúčený sudca.

V odvolaní namietal, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaného šetrenia (nie dokazovania!) k záveru, že žalobca pred podaním návrhu nepodal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne. Toto skutkové zistenie vyústilo v právny záver, že súd nemá právomoc v tejto veci konať, pretože konaniu pred súdom musí predchádzať konanie pred Ministerstvom spravodlivosti SR. Odvolateľ toto skutkové zistenie pokladá za nesprávne, pretože podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Preukázal túto skutočnosť tým, že predložil súdu zoznam jednotlivých žiadostí, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR potvrdilo. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky nikdy túto skutočnosť nenamietalo a táto otázka nie je v konaní spornou. Odvolateľ tiež poukazuje na to, že označil súdu dôkaz, ktorý žiada v konaní vykonať, a to oboznámenie sa s príslušným spisom vo vzťahu k jemu podanej žiadosti o predbežné prerokovanie. Súd tento dôkaz nevykonal a návrh žalobcu ignoroval, na základe čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Dôvodil tiež tým, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, čo odôvodnil tým, že uskutočnil vo veci samej podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených súvislostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (napríklad rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11NcC 46/2012). Taktiež je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd. Za daného stavu, keď podľa odvolateľa názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí, nebolo a nie je prípustné, aby vydal uznesenie o odmietnutí podania vylúčený sudca.

V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. V uznesení o odmietnutí podania - návrhu na začatie konania odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie.

Zároveň odvolateľ namietal, že konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca podáva proti tomuto rozhodnutiu odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydanie meritórneho rozhodnutia, účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu zakladajú porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu, osobitne maria jeho možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je preto prinajmenšom predčasné. Následne na posledných dvoch stranách svojho opravného prostriedku navrhovateľ návrhom namietal, že sudca sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o odročenie alebo zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu a nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p., keď pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol, prebehlo aj napriek tomu, že žalobca zdôrazňoval, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Žalobca sa tak nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal

a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca tak nemal právo oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie, a to tak vo vzťahu ku skutkovým, ako aj právnym otázkam. Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa aj oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Žalobca tiež namietal rozhodnutie o trovách konania s poukazom na fakt, že žalovaná použila na dopravu neprimeraný cestovný prostriedok a tieto náklady nie sú nevyhnutné na účelné bránenie práva. Použitie motorového vozidla s tak enormnou spotrebou pohonných látok je neadekvátne a neúspešný účastník by za žiadnych okolností nemal znášať náklady, ktoré nemožno predpokladať. Predpokladať je možné cestovné náklady, avšak len vo výške použitia verejnej cestnej dopravy.

Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a uznesenie okresného súdu vo výrokoch II. a III. podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h) a ods. 2 O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z nasledovných dôvodov:

V preskúmvanej veci sa žalobca proti žalovanému domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Martin, pretože tento nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5181510 dlžníkom Q. K. ako povinným v exekučnej veci sp. zn. EX 527/2006.

Okresný súd uznesením zo dňa 18. 12. 2012 č. k. 15C/228/2012-24 podanie žalobcu zo dňa 17. 9. 2012, ktoré mu bolo doručené dňa 27. 9. 2012, odmietol.

V dôsledku podaného odvolania krajský súd uznesením zo dňa 28. 2. 2013 č. k. 8Co/54/2013-58 zrušil uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Bol zhodne s odvolateľom - žalobcom toho názoru, že pokiaľ žalobca v podanej žalobe ako dôkaz toho, že požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, označil spis Ministerstva spravodlivosti SR, nemohol prvostupňový súd jeho podanie odmietnuť argumentujúc tým, že na výzvu súdu nepredložil označený dôkaz, o to viac, že žalovaný doposiaľ takúto skutočnosť, t. j. neprerokovanie nároku žalobcu o náhradu škody nenamietal. Za daného stavu bude vecou ďalšieho konania, aby okresný súd dôkaz označený žalobcom vykonal.

Okresný súd následne prípisom zo dňa 8. 4. 2013 vyzval žalovaného na oznámenie, či a kedy bola žalobcom podaná písomná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku v zmysle ust. § 15a a § 16 zákona č. 514/2003 Z. z. v tejto konkrétnej veci, s totožnou výškou škody a ohľadne totožného dlžníka, pod akou spisovou značkou sa konanie u neho vedie, či už bol nárok žalobcu predbežne prerokovaný, prípadne či sa o ňom rozhoduje. Zároveň súd žiadal o zaslanie kópie žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie, keďže nebola súčasťou žaloby žalobcu zo dňa 17. 9. 2012.

Žalovaný v liste zo dňa 30. 4. 2013 potvrdil, že mu bolo v rozmedzí od 23. 4. 2012 do 25. 9. 2012 doručených viac ako 43.000 žiadostí žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Uviedol tiež, že nevedol osobitný spis pre každú podanú žiadosť, ale nakoľko tieto žiadosti boli doručené so sprievodnými listami zo dňa 23. 4. 2012, 27. 4. 2012, 30. 4. 2012, 25. 5. 2012, 30. 5. 2012, 25. 9. 2012 (k dátumu 25. 9. 2012 mu boli doručené dva sprievodné listy so žiadosťami), riešil osobitne jednotným postupom objem žiadostí doručených spoločne k tomu istému dňu. Na základe tohto kritéria bolo vytvorených 8 spisov, predmetom ktorých boli žiadosti uvedené v ôsmich sprievodných listoch, ktoré boli MS SR doručené k vyššie uvedeným dňom. Vzhľadom na uvedené nie je možné predložiť súdu kópiu konkrétnej žiadosti o predbežné prerokovanie. Dodal, že žalobca neposkytol v rámci predbežného prerokovania požadovanú súčinnosť potrebnú pre prerokovanie jeho nároku lebo napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadosti, bola mu zo strany žalobcu doručená všeobecná odpoveď. V tejto nepreukázal ním požadované skutočnosti a nedoplnil žiadané informácie. Uvedeným konaním

žalobcu bol proces predbežného prerokovania fakticky zmarený a žalovaný nepovažoval preto nárok žalobcu za predbežne prerokovaný.

Z obsahu spisu okresného súdu tiež vyplýva, že podaním označeným ako „Sprievodný list k žiadostiam o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody“ žalobca podáva žiadosti o predbežné prerokovanie nároku náhradu škody zo dňa 17. 9. 2012, pričom škoda poškodenému vznikla postupom príslušného okresného súdu v exekučných veciach uvedených v prílohách tohto spievodného listu. Každá jednotlivá žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pozostáva zo šiestich strán a jej prílohou je plnomocenstvo.

Predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je upravené v už spomínanom zákone č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Podľa § 16 ods. 1 a 2 citovaného zákona zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil. Príslušný orgán neprihliada na žiadosť, ak žiadosť nemá náležitosti podľa odseku 1 a poškodený na výzvu príslušného orgánu v určenej lehote neodstránil nedostatky žiadosti; tým nie je dotknuté právo poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa tohto zákona uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde.

Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že prejednanie nároku na náhradu škody je potrebné vopred preukázať zo strany poškodeného, v danom prípade žalobcu, a to na základe podanej písomnej žiadosti adresovanej príslušnému orgánu. Oboznámia sa s obsahom celého spisového materiálu považoval odvolací súd za preukázané, že žalobca dňa 25. 9. 2012 písomne požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom sporným bolo to, či konkrétny nárok uplatnený na súde v prejednávanej veci bol predtým uplatnený na Ministerstve spravodlivosti SR v rámci predbežného prejednanie nároku postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Z výňatku zo zoznamu žalobcom podaných žiadostí odvolací súd totiž nezistil, že sa v ňom nachádza žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody uplatnená v súvislosti so zmluvou o úvere č. 5181510 dlžníkom Q. K. ako povinným v exekučnej veci sp. zn. EX 527/2006. Keďže však doručenie žiadosti potvrdil aj žalovaný, a to v podaní zo dňa 30. 4. 2013, čo vyplýva aj z podacej pečiatky žalovaného na spievodnom liste, bol odvolací súd toho názoru, že žiadosť žalobcu na Ministerstve spravodlivosti SR bola podaná. Existencia veľkého počtu žiadostí podaných žalobcom u žalovaného, aj s ohľadom na ich evidenciu na strane účastníkov konania a spôsob ich podania v elektronickej forme, vytvára pri ich skúmaní v jednotlivých súdnych konaniach pochybnosti o tom, či žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na Ministerstve spravodlivosti SR, práve vo vzťahu k jeho nároku uplatnenému žalobou. Vychádzajúc z vyššie uvedených zistení mal odvolací súd za preukázané, že žalobca dňa 25. 9. 2012 písomne požiadal príslušný orgán žalovaného o predbežné prerokovanie návrhu. Navyše prevzatie žiadosti žalovaný v konaní nenamietal, keď v liste zo dňa 30. 4. 2013 potvrdil, že mu bolo doručených viac ako 43.000 žiadostí žalobcu o predbežné prerokovanie návrhu. Tiež uviedol, že žiaden z nárokov žalobcu uplatnených v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody uspokojený nebol. Za situácie, keď žalobca na jednej strane preukázal, že žalovaný prevzal dňa 25. 9. 2012 jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku v zozname podľa prílohy a žalovaný na strane druhej potvrdil, že od žalobcu prijal viac ako 43.000 žiadostí o predbežné prerokovanie nároku, ktoré však v jednotlivostiach nemôže potvrdiť, nemožno z uvedených skutočností vyvodit' jednoznačný záver, že žalobca nepreukázal existenciu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a jej doručenie žalovanému. Okrem toho žalovaný tvrdil, že žalobca mu neposkytol súčinnosť, lebo žiadosť nemala požadované náležitosti. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že aj v prípade neodstránenia nedostatkov žiadosti by v zmysle novelizovaného ustanovenia § 16 ods. 2 vety za bodkočiarkou zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení účinnom od 1. 1. 2013) nebolo dotknuté právo poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa tohto zákona uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde. Uvedenú skutočnosť okresný súd pri svojom rozhodovaní zrejme prehliadol. Pre vecné

prejednanie nároku na súde je v zmysle uvedeného postačujúce preukázať podanie žiadosti, jej obsah nie je rozhodujúci.

K ďalšiemu odvolaciemu dôvodu žalobcu, že rozhodol vylúčený sudca, poukazuje na to, že tento dôvod je rovnaký ako v jeho prvom odvolaní proti uzneseniu okresného súdu a k tomuto odvolací súd zaujal právny záver (viď uznesenie zo dňa 28. 2. 2013 č. k. 8Co/54/2013-58). Z toho dôvodu sa k nemu opätovne nevyjadruje.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na to, že odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní nekorešpondujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Žalobca zrejme tým, že podáva hromadné podania, dostatočne nerozlišuje medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V tomto kontexte sa potom súd nezaoberal námietkami žalobcu, ktoré sa týkali prerušenia konania, nakoľko táto otázka nebola predmetom rozhodovania prvostupňového súdu.

Za daného stavu odvolací súd uznesenie okresného súdu o zastavení konania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom bude konať o nároku žalobcu uplatnenom žalobou. Zároveň odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie v závislom výroku o trovách konania.

V novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.).

Vo zvyšnej časti, v ktorej okresný súd návrh odporcu na spojenie vecí na spoločné konanie zamietol (veta I. jeho výroku), zostalo rozhodnutie okresného súdu nedotknuté, keďže nebolo napadnuté odvolaním.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok prípustný nie je.